

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-178)

Sep (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 155)

971. யஜ்ஞ:

தன்னை ஆராதிக்கத் தேவையான புண்ணிய பலன் என்னும் ஐச்வர்யம் இல்லாமல் உள்ளவர்களுக்கு, தானே ஜபம் யஜ்ஞம் என்னும் ரூபமாக உள்ளவன்.

972. யஜ்ஞபதி:

தனது ஆராதனைக்கான பலனை அளிப்பவன்.

973. யஜ்வா

தன்னுடைய ஆராதனமாக உள்ள யஜ்ஞத்தை இயற்றச் சக்தி இல்லாமல் உள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக தானே அந்த யஜ்ஞத்தை இயற்றிக் கொடுப்பவன். மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் - தேஷாம் து பாவநாயாஹம் நித்யமேவ யுதிஷ்டிர! உபே ஸந்த்யே அநுதிஷ்டாமி ஹி அஸ்கநநம் தத் வ்ரதம் மம - யுதிஷ்ட்ரா! சக்தி இல்லாத பக்தர்களைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்காக நான் அன்றாடம் இரண்டு சந்திகளிலும் யாகத்தைத் தவறாமல் செய்கிறேன், இது எனது விரதமாகும் - என்றது காண்க.

974. யஜ்ஞாங்க:

சக்தி உள்ளவர்கள் செய்யும் மற்ற யாகங்களும் தான் மேலே உரைத்த யாகத்திற்கு அங்கமாக கீழடங்கி இருக்கும்படிச் செய்பவன்.

975. யஜ்ஞவாஹந:

யஜ்ஞம் செய்பவர்களுக்குத் தேவையான பக்தி, ச்ரத்தை, அதிகாரம் முதலானவற்றை அளித்து அந்த யஜ்ஞங்களை நடத்திச் செல்பவன்.

976. யஜ்ஞப்ருத்

யஜ்ஞத்தில் ஏதேனும் குறை உண்டானால் தன்னை த்யானிப்பதன் மூலமும், தனக்குப் பூர்ணாஹுதி செய்வதாலும் அந்தக் குறைகளை நீக்கி யஜ்ஞத்தை நிறைவேற்றுபவன். ப்ரமாதாத் குர்வதாம் கர்ம ப்ரச்யவத்யத்வரேஷு யத் ஸ்மரணாதேவ தத்விஷ்ணோ: ஸம்பூர்ணம் ஸ்யாதிதி ச்ருதி: - யஜ்ஞத்தில் எந்தச் செயலைச் செய்யும்போதும் ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால் ஏதேனும் ஒரு குறை உண்டானாலும், மஹாவிஷ்ணுவை எண்ணிய உடனேயே அந்தக் குறை நீங்கி யஜ்ஞம் பூரணமாகிறது என்று ச்ருதி கூறுகிறது - என்றது காண்க.

977. யஜ்ஞக்ருத்

இந்த உஅலகங்களின் நன்மைக்காகத் தொடக்கத்தில் யஜ்ஞங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவன்.

978. யஜ்ஞீ

அனைத்து யஜ்ஞங்களுக்கும் எஜமானன் ஆவான்.

979. யஜ்ஞபுக்

அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் அனுபவிப்பவன் அல்லது அவற்றைக் காப்பவன்.

980. யஜ்ஞஸாதந:

அந்த யஜ்ஞங்களையே தன்னைக் குறித்து அறியவல்ல ஞானமாக்கி, அந்த வழியாலேயே தன்னை அடையும்படிச் செய்பவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 178)

“வாமதேவவத்” – வாமதேவர் போன்ற ஞானிகள் மிகவும் உயர்ந்த பரப்ரஹ்மமே அனைத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளது என்றும், அதனால் அதனைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் அதன் சரீரம் என்றும், “சரீரம்” என்று கூறப்படும் இடங்களில் எல்லாம், அந்த பரப்ரஹ்மமும் சேர்த்தே கூறப்படுகிறது என்றும் உரைத்தனர். அதன் பின்னர் “அஹம் = நான்” என்பதன் மூலம், வாமதேவராகிய தன்னைச் சரீரமாகக் கொண்ட பரப்ரஹ்மம் என்றே உரைத்தார். தொடர்ந்து ஜீவாத்மாகிய வாமதேவர், தானே மனுவாகவும், சூரியனாகவும் உள்ளதைக் கூறினார் (அதாவது வாமதேவருக்கு அந்தர்யாமி என்றுள்ள பரமாத்மாவே, மனுவுக்கும் சூரியனுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார்). அந்த வரிகள்:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-10) – தத்தைதத் பச்யந் ருஷிர் வாமதேவ: ப்ரதிபேதே அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யச்ச அஹம் - பரமாத்மாவை உபாஸிக்கும் வாமதேவர், “நானே மனுவாகவும் சூரியனாகவும் உள்ளேன்” என்றார்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-10) - அஹம் கக்ஷுவாந்ருஷிர் விப்ர: - நானே விப்ரனாகிய கக்ஷுவர்வத்

இது போன்றே ப்ரஹ்லாதனும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (1-19-85) - ஸர்வ கத்வாத நந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தித மத்த: ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே – அநந்தன் எங்கும் உள்ளதால் நானும் அவனே ஆவேன். என்னிடமிருந்தே எல்லாம் தோன்றுகின்றன. நானே அனைத்தும் ஆவேன். பழமையான என்னிடமே அனைத்தும் இயங்கி வருகின்றன - என்றான்.

இந்தப் பகுதியில் ஓர் ஆசேஷபத்தை எழுப்பிய பின்னர், ஸூத்திரக்காரர் ஜீவாத்மா என்றும், அசித் என்றும் பொருள் தரவல்ல பதங்கள் மூலம் அனைத்தாலும் உபாஸிக்கப் படவல்ல உயர்ந்த பரமாத்மா ஏன் கூறப்பட்டான் என்பதற்கான காரணத்தை உரைக்கிறார்.

1-1-32 ஜீவமுக்ய ப்ராணலிங்காத் ந இதி சேத் ந உபாஸாத்ரைவித்யாத் ஆச்ரிதத்வாத் இஹ தத் யோகாத்

பொருள் - “ஜீவாத்மா மற்றும் முக்யப்ராணன் ஆகியவற்றின் அடையாளங்கள் உள்ளதால் பரமாத்ம தர்மங்கள் கொண்டு பொருள் நிர்ணயம் செய்தல் கூடாது” என்று உரைப்பது சரியல்ல. உபாஸனை என்பது மூன்றுவிதம் என்பதாலும், மூன்றுவிதமான உபாஸனைகளும் ஆச்ரயிக்கப்பட்டுள்ளதாலும், இங்கு மூன்றுவிதமான உபாஸனைகளும் கூறப்பட்டதாலும்.

பூர்வபக்ஷம் - கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் ஜீவாத்மா மற்றும் முக்யப்ராணன் பற்றியே கூறப்பட்டதால், “இங்கு கூறப்படுபவன் பரமாத்மா” என்று முன்னர் உரைத்தது சரியல்ல:

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-8) - ந வாசம் விஜிஜ்ஞாஸீத வக்தாரம் வித்யாத் - வாக்கை உபாஸிக்கக்கூடாது, வாக்கை உரைக்கும் ஜீவாத்மாவை உபாஸிக்க வேண்டும்.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-1) - த்ரிசீர்ஷாணம் த்வாஷ்ட்ரமஹநம் அருந்முகாந் யதீந் ஸாலா வ்ருகேப்ய: ப்ராயச்சம் - மூன்று தலை உள்ளவனாய், த்வஷ்டாவின் மகனாய் இருந்த விச்வரூபனைக் கொன்றேன். வேதம் ஓதாத ஸந்யாஸிகளைக் காட்டுநாய்களுக்கு உணவாக அளித்தேன்.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-2) - யாவதஸ்மிந் சரீரே ப்ராணோ வஸதி தாவதாயு: - உடலில் ப்ராணன் உள்ளவரை மட்டுமே ஆயுள் இருக்கும்.

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-3) - அத ஸ்தூல ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மேதம் சரீரம் பரிக்ருஹ்யேத்தாபயதி - அந்த ப்ராணனே இந்தச் சரீரத்தை ஆதரித்து அதனை எழு வைக்கிறான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 178)

மூலம் -

இயம் கரணபூர்த்தி: ஸ்யாத் அங்கபூர்த்திமிமாம் ச்ருணு
சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்தி: இயம் ப்ரஹ்வீபவாமி யத்

புருஷம் பரமுத்திச்ய ந மே ஸித்திரிதோந்யதா
இத்யங்கமுதிதம் ச்ரேஷ்டம் பஸேப்ஸா தத்விரோதிநீ

அநாதிவாஸநாரோஹாத் அநைச்வர்யாத் ஸ்வபாவஜாத்
மலாவகுண்டிதத்வாச்ச துஷ்க்ரியா விஹதிர்ஹி யா

தத்கார்பண்யம் ததுத்போதோ த்விதீயம் ஹ்யங்கமித்ருசம்
ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாவபோதஸ்து தத்விரோத உதீர்யதே

பரத்வே ஸதி தேவோயம் பூதாநாமநுகம்பந:
அநுக்ரஹைகதீர் நித்யம் இத்யேதத்து த்ருதீயகம்

உபேக்ஷகோ யதாகர்ம பலதாயீதி யா மதி:
விச்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்தி வை ஸதா

விளக்கம் –

- இயம் கரணபூர்த்தி: ஸ்யாத் அங்கபூர்த்திமிமாம் ச்ருணு சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்தி: இயம் ப்ரஹ்வீபவாமி யத் - இதுவரை பூர்ணமான ப்ரபத்தி குறித்து கூறப்பட்டது. இனி இந்த ப்ரபத்தியின் அங்கங்களுடைய பூர்த்தி குறித்து உரைப்பதைக் கேட்பாயாக.
- புருஷம் பரமுத்திச்ய ந மே ஸித்திரிதோந்யதா இத்யங்கமுதிதம் ச்ரேஷ்டம் பலேப்ஸா தத்விரோதிநீ - பரமபுருஷனாகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து நான் செய்யும் ப்ரபத்தி என்பதே எனக்கு உறுதியான பலனாகும். இதனைக் காட்டிலும் வேறு பலன் எனக்கு அவசியமில்லை என்று இருத்தல், சிறந்த அங்கமாகக் கூறப்படுகிறது. பலன் மீது ஆசை என்பது இந்த அங்கத்துக்கு விரோதியாகும்.
- அநாதிவாஸநாரோஹாத் அநைச்வர்யாத் ஸ்வபாவஜாத் மலாவகுண்டிதத்வாச்ச துஷ்க்ரியா விஹதிர்ஹி யா - எல்லையற்ற தீயவாசனை உள்ளடக்கியதாலும், இயற்கையாகவே ஒருவனுக்கு உட்பட்டுள்ளதாலும், த்வேஷம் மற்றும் ஆசை முதலான தாழ்ந்தவற்றால் மனம் நிரம்பி உள்ளதாலும் அறிவு மற்றும் சக்தியானது பக்தியைச் செய்வதற்கு இயலாமல் தடைபடுகின்றன. இந்தத் தன்மையே ஆகிஞ்சந்யம் ஆகும்.
- தத்கார்பண்யம் ததுத்போதோ த்விதீயம் ஹ்யங்கமித்ருசம் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாவபோதஸ்து தத்விரோத உதீர்யதே - இவ்விதம் உள்ளதான ஆகிஞ்சந்யம் நமக்கு உள்ளதை எப்போது எண்ணியபடி இருத்தலே கார்பண்யம் என்னும் இரண்டாவது அங்கமாகும். இந்த அங்கத்துக்கு, “தான் ஸ்வதந்தர்ன்” என்னும் எண்ணம் தடையாகிறது.
- பரத்வே ஸதி தேவோயம் பூதாநாமநுகம்பந: அநுக்ரஹைகதீர் நித்யம் இத்யேதத்து த்ருதீயகம் - எம்பெருமான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்றாலும்

அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்புள்ளவன், எப்போதும் அனுக்ரஹம் செய்வதில் மட்டுமே சிந்தனை உள்ளவன் என்று எண்ணுவது மூன்றாவது அங்கமான மஹாவிச்வாஸம் ஆகும்.

- உபேசுஷகோ யதாகர்ம பலதாயீதி யா மதி: விச்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்தி வை ஸதா – அவன் கர்மத்துக்கு ஏற்றபடி மட்டுமே பலன் அளிப்பான், நம்மை அவன் தள்ளிவிடுவான் போன்ற எண்ணங்கள் மஹாவிச்வாஸத்துக்குக் கெடுதல் உண்டாக்கும்.

மூலம் –

ஏவம் பூதோப்யசக்த: ஸந் ந த்ராணம் பவிதும் சுஷம:
இதி புத்தாயாஸ்ய தேவஸ்ய கோப்த்ருசக்தி நிரூபணம்

சதுர்த்தமங்கமுத்திஷ்டம் அமுஷ்ய வ்யாஹதி: புந:
உதாஸீநோ குணபாவாத் இத்யுத்ப்ரேசுஷா நிமித்தஜா

ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்
ததங்கம் பஞ்சமம் ப்ரோக்தம் ஆஜ்ஞா வ்யாகாத வர்ஜநம்

ஆசாஸ்தீயோபஸேவா து தத்விகாத உதீர்யதே
சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத்வபு:

அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய:
ஷஷ்டமங்கம் ஸமுத்திஷ்டம் தத்வ்யாகாதோ நிராக்ருதி:

விளக்கம் -

- ஏவம் பூதோப்யசக்த: ஸந் ந த்ராணம் பவிதும் சுஷம: இதி புத்தாயாஸ்ய தேவஸ்ய கோப்த்ருசக்தி நிரூபணம் – இவ்விதம் அவன் இரக்கம்

நிறைந்தவன் என்றாலும், அவனுக்குச் சக்தியில்லை என்பதால் நம்மை ரக்ஷிக்கமாட்டான் என்று எண்ணாமல் நம்மை ரக்ஷிப்பவன் அவனே என்று எண்ணியபடி, அவனை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தலே கோப்த்ருத்வ வரணம் என்னும் அங்கமாகும்.

- சதுர்த்தமங்கமுத்திஷ்டம் அமுஷ்ய வ்யாஹதி: புந: உதாஸீநோ குணபாவாத் இத்யுத்தப்ரேக்ஷா நிமித்தஜா - இந்த கோப்த்ருத்வ வரணம் என்னும் நான்காவது அங்கத்தைச் சிந்திக்காமல், அவனுக்குக் குணம் இல்லாமையால் நம்மை ரக்ஷிக்காமல், உதாஸீனம் செய்வான் என்று எண்ணுதல் இந்த அங்கத்துக்கு விரோதியாகும்.
- ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் ததங்கம் பஞ்சமம் ப்ரோக்தம் ஆஜ்ஞா வ்யாகாத வர்ஜநம் - தான் தன்னுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்று இருத்தல் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனம் என்னும் ஐந்தாவது அங்கமாகும்.
- ஆசாஸ்தீயோபஸேவா து தத்விகாத உதீர்யதே சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத்வபு: - இந்த ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனம் என்னும் அங்கத்துக்கு விரோதியாக உள்ளது எதுவென்றால் சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமாகச் செயல்களைச் செய்வதாகும். அனைத்து உயிர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய சரீரமாகும்.
- அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய: ஷஷ்டமங்கம் ஸமுத்திஷ்டம் தத்வ்யாகாதோ நிராக்ருதி: - அதனால் (அனைத்தும் அவன் சரீரம் என்பதால்), அனைத்திற்கும் விருப்பமானவற்றையே செய்தல் வேண்டும் என்று இருத்தல் ஆறாவது அங்கமான ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் ஆகும். உயிர்களுக்குத் தீமை செய்தல் இந்த அங்கத்துக்கு விரோதமாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 137)

457. “சேஷத்ராணி மித்ராணி” என்கிற ச்லோகத்தி லவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த விஷயப்ரவண சித்ததையாலே ப்ராக்ருத ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக் கென்கிறார் மேல் (சேஷத்ராணி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குக் கெடுதல் ஏற்படும் என்பதால் உண்டாகும் அச்சம் காரணமாக மட்டும் மனைவியிடம் ஈடுபடுதல் முதலிய விஷயங்களைத் தவிர்த்தால் போதாது; ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற விஷயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் ஈடுபடவேண்டும், இந்த உலகில் உள்ள மற்ற பொருள்கள் அனைத்தும் வெறுக்கத்தக்கவை என்ற சிந்தனை ஏற்படவேண்டும் - இந்த நிலைகள் ஆத்மஸ்வரூபம் குலையாமல் இருப்பதற்கு அவசியமாகும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம் ப்ரவணாத்ம் வருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:” என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ச்லோகத்திற்கு சொல்லுகிற சேஷத்ர மித்ர தநாதிகளான ஸமஸ்த

வஸ்துக்களு மக்நி கல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக் கென்கை. இந்தச் ச்லோகார்த்தத்தை “நல்ல புதல்வர்” இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமாளெம் பெருமானாரு மருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயத்தில் - சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா: - எனது எஜமானனே! நிலங்கள், நண்பர்கள், செல்வம், புத்திரர்கள் மனைவி, பசுக்கள், வீடுகள் போன்ற அனைத்தும் உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ளன - என்று தேவராஜனைக் குறித்து நான்முகன் உரைத்த ச்லோகத்தில் கூறப்படுவதான நிலை, உறவுகள், செல்வம் போன்ற அனைத்தும் நெருப்பு போன்று சுடுவதாகத் தோன்றவேண்டும் என்ற நிலை ஆத்மஸ்வரூபம் குலையாமைக்காக ஏற்படவேண்டும் என்று கருத்து. இதே ச்லோகத்தின் கருத்தை அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் தனது ஞானசாரத்தில் (19) - நல்ல புதல்வர் - என்று பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார்.

458. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரணா யோக்யதையும்; உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

அவதாரிகை - இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதி த்ரயமு மிவனுக் கவச்யாபேக்ஷித மென்னுமத்தை அறிவிக்கக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்ய பூமியில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இனி அடையத்தக்கதாக உள்ள பரமபதத்தில் இந்த அதிகாரிக்கு ஈடுபாடு மிகவும் அவசியம் என்பதை உணர்த்துவதற்காக கர்மம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய நான்கையும் கைக்கொள்ளும் நான்குவிதமான அதிகாரிகளுக்குப் பொதுவானவற்றை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ராப்ய பூமியாவது) - தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை. (த்யாஜ்ய பூமியாவது), அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக் குடலான தேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது), இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹ தாரணமான போஜந மில்லாவிடில் தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்றிக்கே யிருக்கை. (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது, இவையித்தனையும், உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி.

விளக்கம் - (ப்ராப்ய பூமியாவது) - தனது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற ஸ்வாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியுள்ள இடமான பரமபதம். (தத்ப்ராவண்யமாவது) - அந்தப் பரமபதத்தை அடைந்தால் மட்டுமே உயிர் தரிக்க இயலும் என்று எழுகின்ற மிகுதியான ஆசை. (த்யாஜ்ய பூமியாவது) ஸர்வேச்வரனை விட்டு அகன்று நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ள இந்தப் பூமி. (தஜ்ஜிஹாஸையாவது) - இந்தப் பூமியை விட்டு அகன்றே தீரவேண்டும் என்ற ஆசை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையாவது) - ஸ்வரூபத்துக்கு எஜமானாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியை அநுபவிக்க இயலாதபோது, சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தேவையான உணவு போன்றவை கிட்டாத சரீரம் உயிர் வாழாதது போன்று, தான் உயிர் வாழத் தகுதி அற்றவன் என்றிருத்தல். (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) - இந்த மூன்றும், நான்குவிதமான உபாயங்களைக் கைக்கொண்ட நான்குவிதமான அதிகாரிகளுக்கு, அவரவர்களுக்குத் தேவையான அதிகாரத்தை ஏற்படுத்த அவசியமாகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (உபாய சதுஷ்டயமாவது), “ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே” என்று தொடங்கி கீழருளிச் செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத ப்ரகத ஸ்வீகாரங்களும், பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வகத ப்ரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவும்.

இதிலும் முற்பட்ட யோஜனைக் கௌசித்யமுண்டு; கீழே நாலுபாயத்தையும் சேர இவர்தாமே யருளிச் செய்ததுக்குச் சேருகையாலே.

விளக்கம் - (உபாய சதுஷ்டயமாவது) - சூர்ணை 444ல் கூறப்பட்ட “ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே” என்று தொடங்கி கீழே அருளிச்செய்யப்பட்ட பக்தியும், ப்ரபத்தியும், ஆசார்யனைத் தான் பற்றுக்கின்ற பற்றும், ஆசார்யனால் தான் பற்றப்படும் பற்றும் உபாய சதுஷ்டயம் - நான்கு உபாயங்கள் - என்று கருத்து. அல்லது பக்தி, ப்ரபத்தி, ஸர்வேச்வரனைத் தான் பற்றும் பற்று, ஸர்வேச்வரனால் தான் பற்றப்படும் பற்று என்றும் கொள்ளலாம். இந்த இரண்டுவிதமான பொருள்களில், முதலில் கூறப்பட்ட நான்கே பொருத்தமாக உள்ளதாகும். இதன் காரணம் முதலில் கூறப்பட்ட நான்கினைக் குறித்தே இவர் முன்பு அருளிச்செய்துள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இதில் பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும், “மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும்” என்கிற ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும், “வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: ந செளரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம்”, “கொடுவுலகங் காட்டேல்” என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருத மத்யே யிருக்கைக் குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாசையும், “உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிறபடியே, பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையு மவச்யமுண்டாக வேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும் (எல்லாம் வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்ய நெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயமு மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாக அவச்ய முண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக்கடவது.

விளக்கம் - இவற்றில் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டில் நிலையாக நிற்பவர்கள் இருவருக்கும் கீழே உள்ள நிலைப்பாடு அவசியம் வேண்டும்:

- திருவாய்மொழி (9-3-7) - மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும் - என்று கூறப்படுவதான அடைவதற்கு ஏற்ற இடமான பரமபதத்தின் மீது அளவற்ற ஈடுபாடு.
- யௌநகஸம்ஹிதை - வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: ந செளரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம் - க்ருஷ்ணன் மீது ஆசை இல்லாத மனிதர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும், மிகுந்த காட்டுத்தீ போன்ற ஒரு கூட்டிற்குள் வாழ்வதே சிறந்தது - என்றும், திருவாய்மொழி (4-9-7) - கொடுவுலகங் காட்டேல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அடையத்தக்க ஸர்வேச்வரனை இழந்து இந்த உலகில் வாழ்வதற்குக் காரணமான ஸம்ஸாரம் என்ற கைவிடத்தக்க பூமி மீது வெறுப்பு
- திருவாய்மொழி (5-7-1) - உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன் - என்று கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரன் குறித்த அனுபவம் கிட்டாதபோது ஆத்மாவைத் தரிப்பதற்குத் தேவையான சக்தியற்று இருத்தல்.

ஆசார்யன் விஷயத்தில் தான் பற்றும் பற்று, ஆசார்யன் தன்னைப் பற்றும் பற்று ஆகிய இரண்டிலும் நிலைநிற்கும் இருவருக்கும், சூர்ணை 450ல் - எல்லாம் வகுத்தவிடமே - என்று கூறப்பட்டதால், ஆசார்யன் எழுந்தருளியுள்ள இடமே அடையத்தக்க இடமாகவும், ஆசார்யனைப் பிரிந்துள்ள இடமானது கைவிடத்தக்க இடமாகவும், ஆசார்யன் திருமேனி போன்றவையே அனுபவிக்க வேண்டிய விஷயங்களாக உள்ளதாலும், அடையத்தக்க வேண்டிய இடத்தில் ஈடுபாடு முதலானவை மூன்றும் அவசியம் உண்டாகவேண்டும். இவற்றை அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றபடி பிரிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று, தாமருளிச் செய்த ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் ததீய

வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்தில் பரிபூர்ணாநுபவாதிகள் ஸித்திப்ப தவ்வியூதியிலேயாகையாலும் ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள் தருமா ஞால மாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு முண்டான வநுபவம் பெறாத வளவில் நான் தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு (10) - மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம் - என்பதற்கு ஏற்ப தான் அருளிச் செய்ததான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்ற பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்றவர்களுக்கு இருப்பிடம் பகவானின் அடியார்களுடைய மேன்மை ஓங்கி நிற்கும் இடமான ஸ்ரீவைகுண்டமே என்று மதுரகவியாழ்வர் அருளிச்செய்கையாலும், எல்லைநிலமான ஆசார்ய அபிமானம் என்பதில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு தனது ஆசார்யன் மகிழ்வதான பகவத் விஷயத்தில் நிறைந்த அனுபவம் போன்றவைகள் கிட்டுவது அத்தகைய பரமபதத்தில் மட்டுமே என்பதாலும், அந்தப் பரமபதமே அடையவேண்டிய இடம் (ப்ராப்யபூமி) என்று கொள்க. திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தரு மாஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி இருப்பதும், அத்தகைய பகவத் அனுபவங்களுக்குத் தடையாக உள்ளதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் என்பது (த்யாஜ்ய பூமி) கைவிடத்தக்க இடமாகும். (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணா யோக்யதையாவது) - தனது ஆசார்யன் விஷயத்திலும், ஆசார்யன் மகிழும் ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் ஏற்பட்ட அனுபவம் கிட்டாதபோது, தன்னால் உயிர் தரிக்க இயலாத நிலை என்றும் பொருள் கொள்க.

459. “பழுதாகா தென்றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமணமாக அநுஸந்திப்பது.

அவதாரிகை - உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவி நின்ற ப்ராகாரத்தைக் கீழருளிச் செய்த வநந்தரம் “ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று” என்றும், “ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்” என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார ரூபோபாய த்வயத்துக்கு ப்ரமாண தர்சனம் பண்ணுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பழுதாகாது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட நான்குவிதமான உபாயங்களில், ஸர்வேச்வரனைப் பற்றி நிற்பதான பக்தி மற்றும் பரபத்தி ஆகிய இரண்டு உபாயங்களும் இப்படிப்பட்ட உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரிகளுக்கு நழுவுகின்ற விதத்தைச் சூர்ணைகள் 444 மற்றும் 445ல் அருளிச்செய்தார். அதன் பின்னர் சூர்ணை 446ல் “ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று” என்றும், 447ல் “ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்” என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆசார்ய விஷயத்தில் தான் பற்றும் பற்று, ஆசார்யன் தன்னைப் பற்றும் பற்று என்பதான இரண்டு உபாயங்களுக்கும் ஏற்ற ப்ரமாணங்களை உரைக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். இவற்றில் முதலில் ஆசார்யனைத் தான் பற்றும் பற்று உபாயமாதல் என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அமோகமா யிருப்பதோ ரூபாயமறிந்தேன்; ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸமாச்ரய னீயனாய்க் கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூல வருத்தியைப் பண்ணிக் கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக் குத்தாரகராக வாச்ரயித் துஜ்ஜீவிக்கு மவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாபூதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸம்ருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய் ததீய கைங்கர்ய நிரதராய்க் கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பர் என்று ப்ரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா

னருளிச்செய்த “பழுதாகா தென்றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முற்படச் சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை. இதில் ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்கார கர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததே யாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து, “குருணா யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யேதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா துபகச்சத:” என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - இங்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (89) - பழுதாகா தென்றறிந்தேன் - என்ற பாசுரத்தை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அந்தப் பாசுரத்திற்கான பொருளை அருளிச் செய்கிறார் - வீணாகாமல் இருப்பதான ஓர் உபாயத்தை அறிந்தேன். தன்னை அடைபவர்களுக்கு நன்றாக அடையத்தக்கவனாகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளரும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை விட்டு அகலாத வழியை எண்ணியபடி ஒவ்வொரு நாளும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்; தங்களைக் கரையேற்றத் தயாராக உள்ள அவர்களைக் கண்டு, அவர்களை அண்டி கரையேற எண்ணுபவர்கள், ஆத்மாவோடு பிரிக்க இயலாதபடி கலந்துள்ள பாவங்களை நீக்கி, ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் வாயிலைத் திறந்து உள்ளே சென்று அங்கு ஞானம் நிறைந்தவர்களாக இருப்பார்கள்; இங்கு ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி, மிகவும் உயர்ந்தவராக இருப்பார்கள் - என்று நம்பத் தகுந்தவர்களில் உயர்ந்த திருமழிசையாழ்வார் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (89) - பழுதாகா தென்றறிந்தேன் - அருளிச்செய்தார். இதனை ஆசார்ய விஷயத்தில் முதலில் கூறப்பட்டதான “தான் ஆசார்யனைப் பற்றும் பற்று” என்ற உபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் “தான் பற்றும் பற்று” என்பது அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியதால் தோஷத்தோடு கூடியது என்ற தாழ்வை உண்டாக்கவல்லது என்றாலும், பலன் அளிக்கும் விஷயத்தில் தவறிப் போகாது என்று கூறப்பட்டது. பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் - குருணா யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யேதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா துபகச்சத: - ஆசார்யனால் யார் விரும்பப்படுகிறானோ, ஆசார்யனை யார்

விரும்புகிறானோ அவர்கள் இருவரும் முறையாகப் பரமபதம் அடைகிறார்கள் -
என்று, ஆசார்யன் பற்றும் பற்று போன்றே, ஆசார்யனை சிஷ்யன் பற்றுதல்
என்பதும் தவறாமல் பலன் அளிக்கும் என்று கூறப்பட்டது காண்க.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 144)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
வைகுந்தா ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ஆடியாடியில் ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ச்லேஷித்தபடி சொல்லிற்று அந்தாமத்தன்பு; அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் பிறந்த ப்ரீதீ அவனதென்னுமிடம் சொல்லலுகிறது இத்திருவாய்மொழி. “ப்ரணயிப்ரீத்ய நுஸந்தாநங்காண் இது” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி; ஆழ்வார் விஷயமாக ஈச்வரனுக்கு உண்டான ப்ரீதி சொல்லுகிறது இதில். ஊனில் வாழியிரிலே - ஆழ்வார் தாம் பகவதநுபவம் பண்ணித் தமக்கு அவன் பக்கலிலே உண்டான ப்ரேமம் அவனளவில் பர்யவஸியாதே, “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்று - ததீயரளவும் சென்றபடி சொல்லிற்று; இத்திருவாய்மொழியில் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வார் பக்கல் பண்ணின ப்ரேமம் இவரொருவரளவன்றிக்கே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் வெள்ளமிடுகிறபடி சொல்லுகிறது. இரண்டு தலைக்கும் ரஸம் அதிசயித்தால் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லுமிறே; “எமர் கீழ்மேல் எழுபிறப்பும் விடியா வெந்நரகத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர்” என்கிறாரிறே.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதில் அவனைப் பிரிந்து துன்பத்தை வெளிப்படுத்தி, அந்தத் துன்பம் தீரும் விதமாக அவன் வந்து கலந்து நின்றதை, திருவாய்மொழி (2-5) - அந்தாமத்தன்பு - என்பதில் அருளிச்செய்தார். அந்தச் சேர்க்கை காரணமாக உண்டான ப்ரீதி என்பது அவனுக்கு ஏற்பட்டது என்று இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் இந்தப் பாசரம் முதல் வரி தொடங்கி, “நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே” என்பது முடிய உள்ள வரிகளை விளக்கும்போது, “இது காதலனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆழ்வார் குறித்து ஏற்பட்ட ப்ரீதியாகும்”, என்றது காண்க. அதாவது ஆழ்வார் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டான ப்ரீதியை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (2-3) - ஊனில் வாழ் உயிர் - என்பதில், ஆழ்வார் தான் ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்ததன் காரணமாக அவனிடம் ஏற்பட்ட ப்ரேமம் என்பதை நிறுத்த இயலாமல், அவனுடைய அடியார்கள் கூட்டத்தை அடைந்து, அவர்களுடன் சென்று சேர்வது எப்போது நடக்கும் என்பதைத் திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ - என்று அருளிச்செய்தார். இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக அவரிடம் மட்டுமே இவ்விதம் நின்று விடாமல், இவருடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளும் அனைவரிடமும் அந்தக் காதல் வெள்ளத்தைப் பாய்ச்சுகிறான் என்று கூறுகிறார். இரண்டு பேர்களுக்கு இடையில் உள்ள காதல் அதிகரித்தால் அது இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாக உள்ள உறவினர்களிடமும் சென்று பாயும் அல்லவோ? இதனையே இவர் திருவாய்மொழி (2-6-7) - எமர் கீழ்மேல் எழுபிறப்பும் விடியா வெந்நரகத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உபயவிபூதியுத்தனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனான தான் தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி வந்து இவரோடே ஸம்சுலேஷித்து, அந்த ஸம்சுலேஷந்தான் “தன் பேறு” என்னுமிடந்தோற்ற ஹ்ருஷ்டனாய், “அநாதிகாலம் எதிர்கூழல் புக்குத் திரிந்த வஸ்துவை ஒருபடி ப்ராபிக்கப்பெறுவோமே; இவர் தாம் இனி நம்மை விடில் செய்வதென்?” என்று அதிசங்கை பண்ணி, அவன் அலமாக்கிறபடியைக் கண்டு, “நீ இங்ஙன படவேண்டா” என்று அவன் அதிசங்கையைப் பரிஹரித்து அவனை

உளனாக்குகிறார்; “வைதேஹி! ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயா ஸஹ” என்றாப் போலே யாயிற்று இதில் ரஸமும்; மைதிலி! உன்னை அறிந்தாயே, நம்மை அறிந்தாயே, கலக்கிற தேசம் அறிந்தாயே என்றாரிறே பெருமாள்.

விளக்கம் - இப்போது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தை மேலும் விளக்குகிறார். இரண்டு விபூதிகளையும் ஆள்பவனாயும், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் கொண்டவனாகவும், அனைத்துவிதத்திலும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவனாகவும் இருக்கும் ஸர்வேச்வரன், தனது நிலைகளில் சற்றும் குறையாமல் வந்து இவரோடு கலந்தான். இத்தகைய சேர்க்கை என்பது தான் பெற்ற பெறும் பேறு என்றும் மகிழ்ந்தான். பின்னர், “எல்லையற்ற காலமாக நம்மிடம் வராமல் திருவாய்மொழி (2-7-6) – எதிர்சூழல் புக்கு - எதேனும் சூழ்ச்சி செய்து விலகி - என்பதற்கு ஏற்ப நின்ற இவரை, இப்போதுதான் நாம் அடைந்தோம். இவர் நம்மை விட்டு அகன்று சென்று விட்டால் என்ன செய்வது?”, என்று தனது திருவுள்ளத்தில் பெருந்த சந்தேகம் கொண்டான். இப்படியாக அவன் தவிக்கும் நிலையை உணர்ந்த ஆழ்வார் அவனிடம், “நீ இவ்விதம் தடுமாறவேண்டாம்”, என்று அவனுடைய சந்தேகத்தை நீக்கி, அவனைச் சமாதானம் செய்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (94-18) – வைதேஹி! ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயா ஸஹ - என்னோடு சேர்ந்து இந்தச் சித்ரகூடத்தின் அழகை நீயும் ரசிக்கிறாய் அல்லவோ - என்றது காண்க. அதாவது இராமன் சீதையுடம், “உன்னை அறிந்தாய், என்னை அறிந்தாய், நாம் சேர்ந்துள்ள அழகும் அறிந்தாயே”, என்று கூறுகிறான். அதாவது, நீரும் நிழலும் கொண்டதான சித்ரகூட மலைப்பகுதியில் உள்ளபோது, “இது அகன்று விடுமோ” என்ற சந்தேகம் இராமனுக்கு எழுந்தது போன்று, இங்கு ஆழ்வார் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஐயம் எழுந்தது என்று கருத்து.

2-6-1 வைகுந்தா! மணிவண்ணனே! என்பொல்லாத் திருக்குறளா! என்னுள் மன்னீ

வைகும் வைகல் தோறும் அமுதாய வானேறே!

செய்குந்தா வருந்தீமை உன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரார்க்குத் தீமைகள்

செய்குந்தா! உன்னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே.

பொருள் - பரமபதத்தில் உள்ளவனே! நீலரத்னம் போன்றவனே! காண்பதற்கு எழிலாக நின்று மயக்கும் வாமனா! எனது மனதில் எப்போதும் சேர்ந்து நின்று எனக்கு ஒவ்வொரு நொடியிலும் இன்பம் அளிக்கும் அமிர்தம் போன்றவனே! நித்யஸூரிகளின் நாயகனே! தன்னால் தனக்குத் தேடிக்கொள்ளும் கொடிய பாவங்கள், உனது அடியார்களுக்கு ஏற்படாதவிதம் நீக்கி, அசுரப் பிறவிகளுக்கு அத்தகைய தீமை வரும்படிச் செய்பவனே! தூய்மையானவனே! இப்படிப்பட்ட உன்னை, நான் உனது ஸ்வபாவத்தை அறிந்த காரணத்தினால் உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டேன். இதனை நீ உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை - அந்தாமத்தன்பிலே ஆழ்வாருடனே வந்து கலந்து தான் பெறாப்பேறு பெற்றனாயிருக்கச்செய்தே, இவர், “அல்லாவிடிகள் கலந்து” என்றும், “என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தான்” என்றும் தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, “வளவேமுலகு தலையெடுத்து இன்னம் இவர் நம்மை விடில் செய்வதென்?” என்று எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த அதிசங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில், “உன்னைச் சிக்கெனப் பற்றினேன்” என்று கூறுவதன் மூலம், ஆழ்வார் இதுவரை ஸர்வேச்வரனை உறுதியாகப் பற்றவில்லையா என்ற கேள்வி எழலாம். இவர் இவ்விதம் கூறவில்லை என்றால், தனது தாழ்ச்சியைக் காண்பித்து அகன்றுவிடுவாரோ என்ற சந்தேகம் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படுவதை அறிந்து, அதனை நீக்கவேண்டியே இவ்விதம் அருளிச்செய்கிறார் என்று கொள்ளவேண்டும். திருவாய்மொழி (2-5) - அந்தாமத்து - என்பதில் ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாருடன் வந்து கலந்து தன்னுடைய பெற இயலாத பேற்றை அடைந்தவனாக இருந்தான். ஆனால் அவனுடைய திருவுள்ளத்தில், “இந்த ஆழ்வார், திருவாய்மொழி (2-5-5)- அவ்வாவிடிகள் கலந்து, (2-5-8) - என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தான் - போன்ற பலவற்றில் தன்னுடைய தாழ்ச்சியைக் கூறினார். இதனால் (1-5) - வளவேழ் உலகு - என்பதில், ஸர்வேச்வரனாகிய என்னை அடுத்து ஆழ்வாராகிய தான் வந்தால் எனது மேன்மைகள் மாசு பெறும் என்று கூறுவது போன்று எண்ணி, நம்மை விட்டு

அகன்று சென்றால் என்ன செய்வது?”, என்று மிகுந்த சந்தேகம் கொள்கிறான். இதனை இங்கு விலக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைகுந்தா) “நித்யவிபூதியுத்தன் தம்முடனே வந்து கலந்தான்” என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அவனுடைய முதற்பேரைச் சொல்லுகிறார். ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் “ஆர்யபுத்ர” என்னுமா போலேயும், திருவாய்ப்பாடியின் பெண்கள் “க்ருஷ்ணா” என்னுமா போலேயும் (வைகுந்தா) என்கிறார்; போகம் உத்கூலமானால் பரஸ்பர நாமக்ரஹணத்தாலே தரிப்பதென்றொன்று உண்டிதே.

விளக்கம் - இவ்விதம் அழைப்பதன் மூலம் நித்யவிபூதி என்னும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வசிப்பவன் தன்னுடன் வந்து கலந்தான் என்று மகிழ்வுடன் உரைப்பது வெளிப்படுகிறது. ஜனகனின் புத்ரியாகிய சீதை - ஆர்யபுத்ர - என்று இராமனை அழைத்தது போன்றும், திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபிகைகள், “க்ருஷ்ணா” என்று அழைத்தது போன்றும் இங்கு இவர் “வைகுந்தா” என்று அழைக்கிறார். இவ்விதம் வெவ்வேறு பெயர்கள் உரைப்பதன் கருத்து என்ன? எல்லையற்ற இன்பம் கரை புரளும்போது ஒருவருக்கு ஒருவர் பெயரைக் கூறிக்கொண்டு தரிப்பது அல்லவோ இயல்பு?

வ்யாக்யானம் - (மணிவண்ணனே) அணைத்தபோதை ஸ்பர்சத்தாலே திமிர்த்துச் சொல்லுகிறார். நீலரத்னம்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே! (என் பொல்லாத் திருக்குறளா) மஹாபலி பக்கலிலே இரப்பாளனாய் நின்றாப்போலேகாணும் இவரை பெறுகைக்குச் சிறாம்பி இரப்பாளனாய் நின்ற நிலை. “அழகிது” என்னில் - நாட்டொப்பமென்று, அழகில் விஸஜாதீயதையைச் சொல்லுதல்; கண்ணெச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறார் என்னுதல். “வைகுந்தா” என்று - மேன்மை சொல்லிற்று; “மணிவண்ணனே” என்று - வடிவழகு சொல்லிற்று; “என் பொல்லாத் திருக்குறளா” என்று - ஸௌலப்யம் சொல்லிற்று; இம்மூன்றும் கூடினதாயிற்று பரத்வமாவது.

விளக்கம் - (மணிவண்ணனே) - இவன் தன்னை அணைத்துக் கொண்டபோது ஏற்பட்ட தொடு உணர்ச்சி காரணமாகக் குளிர்ந்து உரைக்கிறார். நீலரத்னம் போன்று குளிர்ந்தவனே! (என் பொல்லாத் திருக்குறளா) - மஹாபலியிடன் ஸர்வேச்வரன் வாமனனாக வந்து யாசகம் கேட்டு நின்றது போன்று இவரிடம் இவரை அடைவதற்காகத் தழும்பேறி நின்றான். வாமனைக் கூறும்போது “அழகாக உள்ளவனே” என்று கூறாமல் ஏன் “பொல்லா” என்று கூறவேண்டும்? “அழகானவன்” என்றால் நாட்டில் உள்ள மற்றவற்றைப் போன்று உரைப்பதாகிவிடும்; ஆகவே அழகு என்பதில் கூறப்படாத மற்றொரு வகையைக் கூறுகிறார். அல்லது கண் த்ருஷ்டி வராமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக “பொல்லா” என்று தாழ்வான பதத்தை உரைத்து, கரி பூசுவது போன்று செய்கிறார் என்றும் கொள்க. “வைகுந்தா” என்பதன் மூலம் அவன் மேன்மையைக் கூறினார்; “மணிவண்ணனே” என்பதன் மூலம் அவன் வடிவழகைக் கூறினார்; “என் பொல்லாத் திருக்குறளா” என்பதன் மூலம் அவனுடைய சுலபத்தன்மையை உணர்த்தினார். இந்த மூன்றும் சேர்ந்தது அல்லவோ பரத்வம்?

வ்யாக்யானம் - (என்னுள்மன்னி) இந்தரன் ராஜ்யலாபம் பெற்றுப் போனான். மஹாபலி ஓளதார்யலாபம் பெற்றுப் போனான்; அவ்வடிவழகுக்கு ஊற்றிருந்தது இவர் நெஞ்சிலே யாயிற்று. என்னுடைய ஹ்ருதயத்தே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணி. (வைகும் வைகல் தோறும் அமுதாய) கழிகிற காலந்தோறும் எனக்கு அபூர்வாம்ருதவத் போக்யனானான். (வானேறே) நித்யஸூரிகளோடே கலந்து அவர்களைத் தோற்பித்து மேனாணித்திருக்குமா போலே யாயிற்று இவரோடே கலந்து இவரைத் தோற்பித்திருந்த இருப்பு. “ஏறு” என்கிறது - பின்பும் அவனேற்றமே விஞ்சியிருக்கை.

விளக்கம் - (என்னுள்மன்னி) - இவனிடமிருந்து இந்தரன் தான் இழந்திருந்த பதவியை மீண்டும் அடைந்தான்; மஹாபலியானவன், “ஸர்வேச்வரனுக்கே தானம் செய்தவன்” என்ற தாராளத் தன்மையை அடைந்தான். ஆனால், ஸார்வேச்வரன் தனது திருமேனி எழிலை இவருடைய நெஞ்சத்தில் இருந்ததன் காரணமாகவே அடைந்தான். அதாவது அவர்கள் அனைவரும் இவன் வடிவழகில் ஈடுபடாமல் தங்கள் கார்யங்களில் மட்டும் கவனமாக இருந்தார்கள்; இவரோ அந்த வடிவழகை

அனுபவித்து தனது நெஞ்சத்தில் நிறுத்தினார். (வைகும் வைகல் தோறும் அமுதாய) - ஒவ்வொரு நொடியிலும் கிட்டுவதற்கு அரிய அமிர்தமாக எனக்குத் தோன்றினான். (வானேறே) - தனது அனைத்து தன்மைகளாலும் நித்யஸூரிகளைத் தோற்கடித்து தனது அடிமையாக்கிக் கொண்டான். இதே போன்று இவருடன் வந்து கலந்து இவரையும் தோற்பித்து தனது வசப்படுத்தினான். அதாவது எப்போதும் அவன் மேன்மையே அதிகமாக உள்ளதால் “ஏறு” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - தம்முடைய அநுபவ விரோதிகளைப் போக்கின்படி சொல்லுகிறார் - (செய் குந்தா வரும் தீமை) செய்யப்பட்டு, குந்தாவாய் - தப்பாவாய், இருக்கும் தீமை என்னுதல் அன்றிக்கே, செய்கும் - செய்யப்பட்டு, தாவரும் தீமை - கடக்க அரிதான தீமை என்னுதல். (உன்னடியார் இத்யாதி) உன் பக்கலிலே நிசஷிப்த பரராயிருப்பார்க்கு வாராதபடி பரிஹரித்து, ஆஸுரப்ரக்ருதிகளின் மேலே போகும்படியான சுத்தியையுடையவனே! முன் ப்ரதிகூல்யம் பண்ணினவர்கள் அநுகூலித்து நாலடி வர நின்றவாறே - பின்னை அவர்கள் சத்ருக்கள் மேலே பொகடுமாயிற்று. “த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்கிறபடியே கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை, அவன் முகங்காட்டினவாறே மருகாந்தாரத்தில் அஸுரர்கள் மேலே விட்டாற்போலே. அங்ஙன் ஒரு போக்கடி கண்டிலனாகில், “உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:” என்று பகதத்தன் விட்ட சக்தியை, அர்ஜுனனைத் தள்ளித் தன் அந்த:புரத்திலே ஏற்றாப்போலே, தான் ஏறிட்டுக் கொண்டு அநுபவித்தல் செய்யுமித்தனை. பாபங்களாவனதான் - அசேதநமாயிருப்பன சில க்ரியாவிசேஷங்களாய், அவை, செய்தபோதே நசிக்கும்; கர்த்தா அஜ்ஞனாகையாலே மறக்கும்; ஸர்வஜ்ஞன் உணர்ந்திருந்து பலாநுபவம் பண்ணுவிக்க அநுபவிக்குமித்தனையிறே. அவன் மார்விலே ஏற்றுக்கொள்ளுகையாவது - “பொறுத்தேன்” என்னத் தீருமித்தனையிறே.

விளக்கம் - அவனை அநுபவிக்கத் தடையாக இருந்த தனது விரோதிகளை நீக்கியது குறித்து உரைக்கிறார். (செய் குந்தா வரும் தீமை) - செய்யப்படுவதால் கடக்க அரிதாக உள்ள தீமைகள். இங்கு “செய் குந்தா அருந்தீமை” என்று பிரித்தால், “செய்யப்படுவதால் தவறாமல் பலன் தரக்கூடிய தீமை” என்று பொருள்.

இதனை “செய்கும் தாவருந் தீமை” என்று பிரித்தால் “எத்தனை முயற்சிகள் செய்தாலும் போக்க இயலாத தீமை” என்று பொருள். (உன்னடியார் இத்யாதி) – தங்களுடைய பாரத்தை உன்னிடம் வைத்தவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட தீமைகள் வராதபடி விலக்கி, அவை அஸுரர்களின் தன்மைகள் கொண்டவர்கள் மீது போகும்படிச் செய்யும் தன்மை உள்ளவனே! முன்பு விரோதம் காண்பித்தவர்கள் பின்னர் மனம் திருந்தி இவன் முன்பாக வரும்போது, அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டிய தண்டனையை அவர்களுக்கு அளிக்காமல், அவர்களுடைய விரோதிகளுக்கு அளிக்கிறான் என்று கருத்து. இவ்விதம் செய்ததற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் - தனக்குப் பணியாமல் நின்ற ஸமுத்ரராஜன் மீது கோபம் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாணத்தை, அவன் மனம் திருந்தி வந்தவுடன், அஸுரர்கள் மீது தொடுத்தான் - என்றது காண்க. மேலும் மஹாபாரதம் துரோணபர்வம் - உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ: - பகதத்தனால் விடப்பட்டதான அந்தப் பாணத்தை க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை மறைத்துக்கொண்டு தனது திருமார்பில் ஏற்று கொண்டது போன்று, பாவங்கள் அனைத்தையும் தான் ஏற்று அனுபவிக்கிறான். இது எவ்விதம் பொருந்தும்? அசேதனமான அறிவில்லாதவை செய்யும் செயல்கள் பாவச்செயல்களாக இருந்தாலும் அந்தப் பாவங்கள் உடனே அழிந்துவிடும் (உதாரணம் - ஒரு மரக்கிளை முறிந்து ஒருவன் தலை மீது விழுந்து அவன் மரணம் அடைந்தாலும், அந்தப் பாவம் மரத்திற்குச் சேராது); செயல்கள் செய்யும் ஒருவன் அறிவற்றவனாக இருந்தால் இந்தப் பாவங்களை ஸர்வேச்வரன் உடனேயே மறந்துவிடுகிறான். ஆனால் அனைத்தையும் உணர்ந்த ஒருவனாகிய ஸர்வேச்வரன் அறிந்தும் பாவங்கள் செய்பவன் அவற்றை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்; அப்படி உள்ளபோது அவன் திருமார்பில் ஏற்பது எப்படிப் பொருந்தும்? அவன் “நான் பொறுத்துக்கொண்டேன்” என்று எண்ணுவதை அறிவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “அபூர்வங்காண், சக்திகாண், பலாநுபவம் பண்ணுவிக்கிறது” என்பதில், ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் செய்விக்கிறான் என்கை; அழகு இதிறே. குந்தமென்று - குருந்தம் என்றபடியாய், அதன் பூ வெளுத்தாயிற்று இருப்பது. அவ்வழியாலே சுத்தியை நினைக்கிறது. அன்றிக்கே, “குந்தா” என்று திருநாமம்; “குமுத: குந்தர: குந்த:” என்கிறபடியே. (உன்னை) ஆஸ்ரீத பசுஷபாதியான உன்னை. (நான்)

ஆடியாடியில் விடாய்த்த நான். நீ உஜ்ஜீவிப்பிக்க, உன்னாலே உளேனான நான். (பிடித்தேன் கொள்) பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம் பற்று. முன்பு சொல்லிப் போரும் வார்த்தையன்றோ இது என்ன; அங்ஙனல்ல, (சிக்கெனவே பிடித்தேன் கொள்) என்னைப் பெறுகைக்குப் பூர்வஜனான நீ விடிலும் விடாதபடி நான் பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம் பற்ற வேணும். அவனை “மா சச:” என்கிறார்.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். ஸர்வேச்வரன் மட்டும்தான் பலனை அளிப்பவனாக இருக்கமுடியுமோ? செய்த பலன்கள் பலனை அளிக்கின்றன எனலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒருவன் செய்த கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட அபூர்வம் என்ற சக்தியோ அல்லது வேறு ஒரு சக்தியோ பலனை அளிக்கிறது என்று கூறுவதைக் காட்டிலும், அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரனே அந்த செயலைச் செய்யும்படிச் செய்கிறான், அதன் பின்னர்தானே பலன் என்று கூறுகிறார். இவ்விதம் உரைப்பது அல்லது சரியானது? அதாவது ஸர்வஜ்ஞ ஏவ பல ப்ரத: - ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே பலன் அளிக்கவல்லவன் - என்று கருத்து. (குந்தா) - குந்தா என்றால் குருந்தம் என்று பொருள் கொண்டு, அதன் மலர் வெண்மையாக இருப்பதாக உணர்ந்து, அதன் மூலம் தூய்மையை உரைக்கிறார். அல்லது குந்தா என்று “குமுத: குந்தர: குந்த:” என்றுள்ள ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ஒன்றாகக் கொள்ளலாம். (உன்னை) - அடியார்களிடம் பகஷ்பாதம் காண்பிக்கும் உன்னை. (நான்) - திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடியாடி - என்பதில் பிரிவாற்றாமை காரணமாக, மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் தண்ணீருக்காக ஏங்குவது போன்று நின்ற நான். நீ என்னைக் கரையேற்ற; அதாவது மதிநலம் அருள, அதன் காரணமாக “உன்னால்தான் ஒரு பொருள் என்று கருதக் கூடியவிதம் உள்ள நான்”. (பிடித்தேன் கொள்) - “கொள்” என்றால் “என்னைக் கைக்கொண்டு அருளவேண்டும்” என்று பொருள். அதாவது நான் உன்னை இவ்விதம் பிடித்துக் கொண்டேன் என்று உனது திருவுள்ளத்தில் நீ கொண்டு, என்னைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். “இதனைப் போன்றே திருவாய்மொழியில் (1-5) - வளவேழ் - என்பதில் நீவிர் உரைத்தீர்; ஆனால் உமது தாழ்மையைக் காரணம் காட்டி என்னை விட்டு அகன்றீர் அல்லவோ?”, என்று ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் கேட்டான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - “அப்படி அல்ல” என்று தொடங்கி. (சிக்கெனவே பிடித்தேன் கொள்) - உறுதியாகப் பற்றினேன். என்னை

அடைவதற்கு முனைந்த நீ கைவிட்டாலும் விடாதபடி நான் உறுதியாகப் பற்றினேன் என்று உனது திருவுள்ளத்தில் கொண்டு என்னைப் பற்றுவாயாக என்கிறார். ஸர்வேச்வரனை நோக்கி ஆழ்வார், கீதையில் அவன் உரைத்தது போன்று - மா சுச: - நீ அச்சம் கொள்ளவேண்டாம் - என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 5)

1. பூ மன்னு மாது பொருந்திய மார்பன் புகழ் மலிந்த

பா மன்னு மாறன் அடி பணிந்து உய்ந்தவன் பல்கலையோர்

தாம் மன்ன வந்த இராமானுசன் சரணாரவிந்தம்

நாம் மன்னி வாழ நெஞ்சே! சொல்லுவோம் அவன் நாமங்களே.

பொருள் - மலர்மேல் மங்கை என்றும், பத்மே ஸ்திதாம் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடி தாமரைமலரைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவள் பெரியபிராட்டி ஆவாள். அப்படிப்பட்ட அவள் - அகலகில்லேன் இறையும் - என்று நித்யவாசம் செய்யும் திருமார்பை உடையவன் பெரியபெருமாள் ஆவான். இந்தப் பெரியபெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களின் மூலம் ஏற்பட்ட அனுபவத்தினால் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்வதில் மட்டுமே நிலைநின்றவர் நம்மாழ்வார் ஆவார். அத்தகைய நம்மாழ்வாரின் திருவடிகளை அண்டி நின்று, அவற்றின் மூலம் மட்டுமே வாழ்ந்து வருபவர்; பலவகையான சாஸ்த்ரங்கள் கற்றுச் சிறந்து விளங்கும் கூரத்தாழ்வான், கோவிந்தர், தாசரதி போன்றோரும் சாஸ்த்ரங்களை நன்றாகப் பயின்றும் அவற்றை விரோதித்து நின்ற யாதவப்ரகாசர், யஜ்ஞமூர்த்தி போன்றோரும் தன்னிடம் வந்து நிலையாக இருக்கும்படி உள்ளவர் - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் திருவடிகளை, அவை மட்டுமே நமக்கு உபாயம் என்று அறிந்த நாம், அவற்றை நிலையாகப் பற்றி வாழ வேண்டும். இதற்கு என்ன வழி என்றால் - எனது நெஞ்சமே! அந்த உடையவரின் திருநாமங்களை எப்போதும் இடைவிடாமல் கூறியபடி இருப்பதே ஆகும்

அவதாரிகை - பிள்ளையமுதனார் தமக்கு ஆசார்ய ப்ரஸாத்தாலே லப்த்தமாய் மந்த்ர ரத்ந கண்டத்வயார்த்த யாதாத்மய ஜ்ஞாநரூபமாய் பரம ரஹஸ்யமாயிருந்துள்ள அர்த்த விஷேஷங்களை, “ஏகஸ்ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத” என்கிறபடியே கிண்ணகத்திலிழிவார்க்கு துணைத் தோட்டமாமாப்போலே எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுண ஸாகரத்திலே யிழிவதுக்குத் துணைத்தேட்டமாய், உபயவிபூதியிலும் ஆராய்ந்தால் நித்யவிபூதியிலே யிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளும் முக்தரும், “ஸதா பச்யந்தி” என்கிறபடியே பரத்வத்தை முற்றுட்டாக வநுபவித்து ஸாமகாநம் பண்ணிக் கொண்டு களித்து, “நோபஜநம் ஸ்மரந்திதம் சரீரம்” என்கிறபடியே – லீலாவிபூதியிலே கண்வையாதே யிருந்தார்க ளாகையாலும், லீலாவிபூதியிலுள்ள ஸம்ஸாரி ஜநங்கள் ப்ராகர்த்தவேந அஜ்ஞ ராகையாலே, “நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ” என்றும், “உண்டியே யுடையே யுகந்தோடு மிம்மண்டலம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உண்டுடுத்து, “புறமே புறமே யாடி” என்கிறபடியே லீலாவிபூதியிலே செளரிசிந்தா விமுகராய் விஷயாந்தரங்களிலே மண்டியிருக்கையாலும், எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமுடைய ஜ்ஞாநாதிக ரெல்லாரும், “பாலேபோல் சீர்” என்கிறபடியே பரமபோக்யமான வவருடைய கல்யாண குணங்களை யநுபவித்து, “காலாமும் நெஞ்சழியும்” இத்யாதிப்படியே அவ்வநுபவத்திலே ஆழங்கால்பட்டு குமிழ்நீருண்டு நின்றார்களாகையாலும், இந்நால்வரும் துணை யல்லா தொழிகையாலே, தம்முடைய ஸுகதுக்கங்களுக்கு எப்போதும் பொதுவாயிருக்கிற தம் மநஸ்ஸே துணையாக வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அது தன்னையே ஸம்போதித்துச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - திருவரங்கத்தமுதனார் தன்னுடைய ஆசார்யனுடைய கருணை காரணமாக ஏற்பட்டதும், மந்த்ரரத்நம் என்ற போற்றத்தக்கதும் ஆகிய த்வய மந்த்ரத்தை அதினுடைய உண்மையான ஆழ்பொருளுடன் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து, ஞானரூபமாகவும் பரம ரகசியமாகவும் உள்ள அந்த ஆழ்பொருள்களை உணர்த்து நின்றார். அந்த ஆழ்பொருளானது, ஓடுகின்ற வெள்ளத்தில் சிக்கித் தவிப்பவர்களுக்குக் கரை சேர உதவும் தோணி போன்று, எம்பெருமானார் என்னும் திருக்கல்யாண குணக் கடலில் இறங்குவதற்கு உதவும் தோணி போன்று உள்ளதாகும். நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் உள்ளவர்கள் குறித்து ஆராயும்போது, நித்யவிபூதியில் உள்ள நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்கள்

ஆகிய இரு பிரிவினரும் உபநிஷத் - ஸதா பச்யந்தி - அவனை எப்போதும் நோக்கியபடி உள்ளனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரத்வமான அவனை எப்போதும் முற்றிலுமாக அனுபவித்தபடி, ஸாம வேதங்கள் ஓதி மகிழ்ந்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - நோபஜநம் ஸ்மரந்திதம் சரீரம் - முதலில் தாங்கள் சரீரம் எடுத்து இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்து அதன் பின்னர் அங்கு சென்றதை மறக்கின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த லீலாவியூதி குறித்து சிறிதும் சிந்திக்காமல் உள்ளனர். இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்கள், ப்ரக்ருதியின் பிடியில் உள்ள காரணத்தால் அறியாமை நிறைந்தவர்களாக, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (105-24) - நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவெள - சூரியன் மறைந்தால் தங்களுக்கு இன்பம் உண்டாகும் காலம் வந்தது என்று மகிழ்கிறார்கள் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (2) - உண்டியே யுடையே யுகந்தோடு மிம்மண்டலம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உணவு உண்டு ஆடைகள் உடுத்தி, திருவாய்மொழி (5-1-1) - புறமே புறமே யாடி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த உலகவிஷயங்களை விரும்பியபடி அதிலேயே மூழ்கிக் கிடக்கிறார்கள். ஸ்வாமி எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் கொண்டவர்கள், பெரியதிருவந்தாதி (58) - பாலேபோல் சீர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் உயர்ந்த இன்பம் அளிக்கவல்லவராகிய எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் அனுபவித்தபடி, அந்த அனுபவத்தில் - பெரியதிருவந்தாதி (34) - காலாடும் நெஞ்சழியும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆழங்கால்பட்டு மயங்கி நிற்கிறார்கள். ஆக இந்த நான்கு விதமானவர்களும் (ஸர்ஏச்வரனிடம் ஈடுபட்டுள்ள நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்கள், உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டுள்ள ஸம்ஸாரிகள், எம்பெருமானாரிடம் ஈடுபாடு கொண்டு மயங்கி நிற்பவர்கள்) தனக்குத் துணையாக நிற்கமாட்டார்கள் என்று அறிந்து, தனது இன்பதுன்பங்களில் எப்போதும் துணையாக நிற்கும் தனது மனமானது தனக்குத் துணையாக நிற்கவேண்டும் என்று எண்ணி, அதனைக் குறித்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூமன்னு மாது பொருந்திய மார்பன்) “பத்மே ஸ்த்திதாம்” என்றும், “மலர்மேல் மங்கை” என்றும், “அரவிந்த வாஸிந” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யங்களால் அத்யந்த போக்யமான தாமரைப்பூவின்

பரிமளந்தானே ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே அதிலே யவதரித்த பெரியபிராட்டியார் ஸ்வயம் “பத்மினி” என்கிற பேரையுடையளாம், அவ்வீட்டின் போக்யதையாலே அத்தை விடமாட்டாதே இருப்பிடமாக அதிலேயிருந்து அதுவே நிரூபகமாகச் சொல்லப்பட்ட பின்பு, “ஸாஷாந் மந்மத மந்மத” னான நாராயணன், தன்னை தனக்கு பத்நியாக பரிணயித்து பரிஷ்வங்கம் பண்ணவே அவன்றிருமார்வை யநுபவித்து அந்த போக்யதையிலே யீடுபட்டு நின்ற பின்பு தாமரைப்பூவின் போக்யதையும் அருவருத்து ஒருக்காலும் அத்தை ஸ்மரியாதே, “இறையும் – அகலகில்லேன்” என்று நித்யவாஸம் பண்ணப்படுகிற திருமார்வையுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய. (பூமன்னு மாது பொருந்திய மார்பன்) என்று விசேஷ்ய பூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய நாமநிர்த்தேசம் பண்ணாதே, அமுதனார் விசேஷண பூதையான பெரியபிராட்டியரை மாத்ரமே யருளிச்செய்தது, “அகஸ்த்ய ப்ராதா” என்றாப்போலே யிருக்கிறது காணும்; அப்படியேயிறே ச்ருதி ஸ்ம்ர்திகளிலும், “சரத்தயா தேவோ தேவத்வ மச்நுதே” என்றும், “அப்ரமேயம் ஹிதத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றும் இவளையிட்டு அவனுடைய அதிசயம் சொல்லப்படுகிறது. “பிதுச் சத குணம் மாதா கௌரவேணாதிரிச்சயதே” என்று பர்த்தாவுக்கு இப்படியே, ப்ரதிபத்தியுண்டாக வேண்டிருக்குமிறே.

விளக்கம் – (பூமன்னு மாது பொருந்திய மார்பன்) - ஸ்ரீஸூக்தம் – பத்மே ஸ்த்திதாம் – தாமரையில் எப்போதும் இருப்பவள் – என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (96) - மலர் மேல் மங்கை - என்றும், அரவிந்தவாஸிநீ - தாமரையில் எப்போதும் வாஸம் செய்பவள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த நறுமணம் மற்றும் மென்மை ஆகியவை காரணமாக எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதான தாமரைமலருடைய பரிமளம் என்பதே ஒரு வடிவம் கொண்டது போன்று, அந்தத் தாமரையில் அவதரித்த பெரியபிராட்டியார் பத்மினி என்ற திருநாமம் கொண்டவள் ஆகிறாள். அந்தத் தாமரையாகிய வீட்டினுடைய இன்பம் காரணமாக அதனை விட்டு அகலாமல் தனது இருப்பிடமாக அதனையே கொண்டதால், அந்தத் தாமரையை கொண்டே தன்னைக் கூறவேண்டும் என்னும்படி இருந்தாள். பின்னர் ஸ்ரீமத்பாகவதம் – ஸாஷாந் மந்மத மந்மத – மிகுந்த அழகுள்ள மன்மதனுக்கும் மன்மதன் போன்றவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணன், மக்ஷாலக்ஷ்மியாகிய தன்னைத் அவனுடைய பத்நியாக ஏற்றுக்கொண்டபோது,

அவனுடைய திருமார்பை அடைந்து, அதனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி அதன் இன்பத்தில் நிலைநின்றதால் தான் அவதரித்த தாமரைமலரின் இன்பத்தைக் கூட அருவறுத்து, அதனை அதன் பின்னர் எண்ணாமல் உள்ளவள்; அதாவது திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் இறையும் - ஏன்பதற்கு ஏற்ப “ஒரு சஷணம் கூட அகலமாட்டேன்” என்று மசுஷாலசுஷமி நித்யவாஸம் செய்யும் திருமார்புள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய. (பூமன்னு மாது பொருந்திய மார்பன்) - இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருநாமத்தை உரைக்காமல் திருவரங்கத்தமுதனார் பெரியபிராட்டியை மட்டும் ஏன் உரைத்தார்? அகஸ்த்ய ப்ராதா - அகஸ்த்யரின் சகோதரன் – என்று அகஸ்த்யரின் பெயரைக் கொண்டு அவருடைய சகோதரரை உரைப்பது போன்று, பெரியபிராட்டியாரைக் கொண்டு “அவளுடைய நாயகன்” என்று உரைக்கிறார். இதே போன்று ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் காணப்படும் கீழே உள்ள வரிகளில் மஹாலசுஷமி மூலம் அவன் உரைக்கப்படுகிறான்:

- ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வ மச்நுதே – மஹாலசுஷமியுடனான தொடர்பு காரணமாக ஸ்ரீமந்நாராயணன் மேன்மை அடைகிறான்.
- இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - அப்ரமேயம் ஹிதத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - எந்த ஒரு இராமனின் பத்னியாகிய சீதை ஜனகருடைய புத்ரியோ, அந்தச் சீதையால் இராமன் தேஜஸ் அடைகிறான்.

மேலும் – பிதுச் சத குணம் மாதா கௌரவேணாதிரிச்யதே – தந்தையைக் காட்டிலும் தாய் பத்து மடங்கு குணம் நிறைந்தவள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாயின் மூலமே தந்தைக்கு மேன்மை ஏற்படுகிறது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (புகழ் மலிந்த) “உயர்வற வுயர்நல முடையவன் – அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி”, “திடவிசும்பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசை படர்பொருள் முழுவது மாயவையவை தொறும் உடல் மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகு சுருதி யுளிரை யுண்ட சுரன்”, “நீர்தொறும் பரந்துளன் பரந்தவண்ட மிதென்”, “ஒன்றுந்தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாது மில்லாவன்று நான்முகன் றன்னொடு

தேவருலகோ ருயிர் படைத்தான்”, “உலகமுண்ட பெருவாயா வுலப்பில் கீர்த்தி யம்மானே”, “புணரா நின்ற மரவே முன்றெய்த வொருவில்வலவாவோ புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ”, “நோலாதாற்றே னுனபாதம் காணவென்று நுண்ணுணர்வில் நீலார் கண்டத்தம்மானும் நிறை நான்முகனு மிந்திரனும்”, “செந்தாமரைக்கட் செங்கனிவாய் நாற்றோ ளெந்தா யெனதுயிரே”, “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா”, “சூழ்ந்தகன்றாழ்ந் துயர்ந்த முடிவில் பெரும்பாழேயோ சூழ்ந்ததனில் பெரிய பரநன்மலர்ச் சோதியோ! சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞாநவின்பமேயோ” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, “உயர்வற” என்று தொடங்கி, “உயர்ந்தே” என்னுமளவும் – ஆதிமத்யாவஸாநங்களிலே ஒருபடிப்பட்ட கல்யாணகுணங்களால் ஏற்பட்ட.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பல திருவாய்மொழி வரிகள் காண்க. திருவாய்மொழியின் தொடக்கம், நடுப்பகுதி மற்றும் இறுதிப்பகுதி என்ற பல இடங்களிலும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்ட நின்ற:

- திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற வுயர்நல முடையவன் – அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி
- திருவாய்மொழி (1-1-7) - திடவிசும்பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசை படர்பொருள் முழுவது மாயவையவை தொறும் உடல் மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகு சுருதி யுளிரை யுண்ட சுரன்
- திருவாய்மொழி (1-1-10) - நீர்தொறும் பரந்துளன் பரந்தவண்ட மிதென
- திருவாய்மொழி (4-10-1) – ஒன்றுந்தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாது மில்லாவன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவருலகோ ருயிர் படைத்தான்
- திருவாய்மொழி (6-10-1) - உலகமுண்ட பெருவாயா வுலப்பில் கீர்த்தி யம்மானே
- திருவாய்மொழி (6-10-5) – புணரா நின்ற மரவே முன்றெய்த வொருவில்வலவாவோ புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ
- திருவாய்மொழி (6-10-8) – நோலாதாற்றே னுனபாதம் காணவென்று நுண்ணுணர்வில் நீலார் கண்டத்தம்மானும் நிறை நான்முகனு மிந்திரனும்

- திருவாய்மொழி (6-10-9) – செந்தாமரைக்கட் செங்கனிவாய் நாற்றோ ளெந்தா யெனதுயிரே
- திருவாய்மொழி (10-10-1) – முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா
- திருவாய்மொழி (10-10-10) – சூழ்ந்தகன்றாழ்ந் துயர்ந்த முடிவில் பெரும்பாழேயோ சூழ்ந்ததனில் பெரிய பரநன்மலர்ச் சோதியோ! சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞாநவிற்பமேயோ

அதாவது “உயர்வற” என்று தொடங்கி, “உயர்ந்தே” என்பது முடிய உள்ள திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டதால் உண்டான.

வ்யாக்யானம் - (பா) பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி விசததமமா வநுபவிக்க வநுபவிக்க அது உள்ளடங்காமே, பக்தி பலாத்காரத்தாலே வந்ததானாலும், “பாதபத்தோஷர ஸமஸ்தந்த்ரீலய ஸமந்வித:” என்னுமாப்போலே நிர்ஹேதுக பகவத் விஷயீகாரத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோ பேதமாய், “கவியமுதம்” என்றும், “தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றும் தாமே ச்லாகிக்கும்படியான திருவாய்மொழியிலே; (மன்னு) ஸர்வதா நிச்சலராயிருந்துள்ள. (மாறன்) “அரங்கர் வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்”, “குழல் மலியச் சொன்ன” வோராயிரமிறே.

விளக்கம் - பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளது உள்ளபடி அனுபவிக்க அனுபவிக்க, அந்த உணர்ச்சிகளை உள்ளே வைக்க இயலாமல், பக்தி காரணமாக வெளிப்பட்டபடி இருந்தது. ஆனாலும் இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-2-18) – பாதபத்தோஷர ஸமஸ்தந்த்ரீலய ஸமந்வித: – வருத்தம் காரணமாகத் தவித்த என்னிடமிருந்து வந்த இந்தச் சொற்கள் கவிதை இலக்கணத்தில் அமைந்து – என்பதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் எடுத்துக்கொண்ட பகவானின் கருணையால் அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் இருந்தது. மேலும் திருவாய்மொழி (8-10-5) – கவியமுதம் – என்றும், திருவாய்மொழி (9-4-9) – தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் - என்றும் கூறுவதற்கு

ஏற்ப, தானே புகழ்ந்து கொள்ளும்படி உள்ள திருவாய்மொழி. (மன்னு) - எதற்காகவும் அசையாமல் இருந்த. (மாறன்) - அரங்கர் வண்புகழ்மேலான்தற தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (5-8-11) - குழல் மலியச் சொன்ன - என்பதற்கு ஏற்ப அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்கள் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்